

ΕΛΛΗ ΜΑΖΩΝΑΚΗ



Το κρυμμένο μενταγιόν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ



 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Η Θάλεια άφησε τη μεριά της θάλασσας και, διασχίζοντας τον δρόμο, κατευθύνθηκε προς τη Θαλασσινή Πύλη, για να μπει στην παλιά πόλη της Ρόδου. Το περπάτημα κατά μήκος του λιμανιού, αντί να ανακουφίσει τον νου της, όπως κάθε φορά που τα βήματά της την οδηγούσαν δίπλα στη θάλασσα, τώρα την είχε γεμίσει μελαγχολία. Τελικά δεν υπήρχε κανόνας. Η επαφή με τη φύση μεγέθυνε τις σκέψεις της. Δεν τις έδιωχνε από μέσα της, ούτε τις έκανε πιο ήπιες. Στην πραγματικότητα τις γιγάντωνε, τους έδινε τεράστιες διαστάσεις, ώστε πολλές φορές παραιτούνταν από την ανώφελη προσπάθεια να αναμετρηθεί μαζί τους.

Σήκωσε τα μάτια της και κοίταξε το ανάγλυφο πάνω από την Πύλη. Οι λίθινες μορφές της Παναγίας, του Αγίου Ιωάννη και του Αγίου Πέτρου ήταν εκεί, όπως χτες και προχτές. Κοιτούσαν αλλού, την αγνοούσαν, αδιαφορούσαν για την ύπαρξή της. Ένωσε μια ελάχιστη ικανοποίηση. Ήθελε να είναι αόρατη, ένα αίσθημα οικείο και τόσο επιθυμητό. Τι παράξενο! Αυτό ποθούσε εκείνη που, λίγους μήνες πριν, η ζωή της ήταν γεμάτη ανθρώπους, τραγούδι, χορό και κίνηση. Εκείνη, που μέχρι πρότινος ήταν τόσο ζωντανή, τώρα

περιέφερε το σώμα της νεκρωμένο από κάθε συναίσθημα σε ένα νησί ξένο, έναν τόπο που δεν τον θέλησε, όμως ούτε και αυτός τη δεχόταν.

Μπήκε στο μεσαιωνικό κάστρο και σεργιάνισε στα στενά δρομάκια. Τις περισσότερες ώρες της ημέρας τις περνούσε μέσα στα σοκάκια, έρημα τα περισσότερα, σε ένα νησί που φιλοξενούσε χιλιάδες τουρίστες τον Ιούλιο, στη μέση της καλοκαιρινής σεζόν. Όλη μέρα, κάθε μέρα, τα ίδια. Και όταν πια το βάρος του σώματός της γινόταν αφόρητο και τα πόδια της πρήζονταν από το ατέρμονο περπάτημα, κοιτούσε το ρολόι της και καταλάβαινε ότι είχε διασχίσει αμέτρητα χιλιόμετρα στα ίδια πάντα στενά, είχε κάνει αναρίθμητα βήματα στις πέτρες τις χλιοπατημένες. Τότε έβρισκε ένα πεζούλι να καθίσει ή ένα παγκάκι μοναχικό και ξεκουραζόταν για λίγα λεπτά, πριν πάρει ξανά τον δρόμο για το σπίτι.

Σήμερα, όμως, ένιωθε πιο ξεκούραστη, πιο ανάλαφρη. Δεν ήθελε να παραδεχτεί ότι το πλούσιο πρωινό που έφαγε αναγκαστικά μετά από πίεση και καβγά με την Αμαλία, την αδερφή της, ήταν ο λόγος που τα πόδια της είχαν περισσότερη δύναμη. Προσπαθούσε να τρέφεται σωστά και κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να αδειάζει το πιάτο της μεσημέρι και βράδυ, να τρώει φρούτα, γάλα, τυρί και λαχανικά. Τις περισσότερες φορές ωστόσο, μετά τις πρώτες μπουκιές, ένιωθε το στομάχι της να μη χωράει τίποτα πια και δεν κατέβαινε ούτε ψίχουλο.

Είχε κοιμηθεί επίσης καλύτερα χτες το βράδυ. Μετά από πολλές νύχτες αγρύπνιας, αποκοιμήθηκε γρήγορα και ο ύπνος της ήταν χωρίς ξυπνήματα, χωρίς εφιάλτες. Ένα βαθύ και απόλυτο σκοτάδι την τύλιξε και τα μάτια

της τρεμόπαιζαν μόνο όταν από την πόρτα του μπαλκονιού τρύπωναν οι πρώτες αχτίδες του ήλιου. Για μια στιγμή βρέθηκε στο δωμάτιό της, στο σπίτι της στην Αθήνα. Με τα βλέφαρα σφαιλιστά, ο νους της πλανήθηκε στον χώρο. Η λευκή κουρτίνα με τα ψιλά ροζ ανθάκια που έμοιαζαν με άνθη αμυγδαλιάς άφηνε να μπαίνει το φως. Δεν έκλεινε ποτέ τα παντζούρια το βράδυ· ήθελε να την ξυπνάει ο ήλιος και όχι ο ήχος του ξυπνητηριού. Απέναντι από το κρεβάτι βρισκόταν ο μεγάλος καθρέφτης, σύμμαχός της τα πρωινά στο ντύσιμο, το μακιγιάζ και το χτένισμα. Στα αριστερά της στεκόταν η μεγάλη ντουλάπα, με τα ρούχα της πάντα τακτοποιημένα, σχεδόν ευλαβικά αλφαδιασμένα. Τα υπόλοιπα πράγματά της δεν την ένοιαζε να είναι άνω κάτω. Στο γραφείο της επικρατούσε πάντα η απόλυτη ακαταστασία. Μολύβια και χαρτιά, χρωματιστά κραγιόνια και χαρτόνια, όλα μπερδεμένα και ανάκατα, σε τέτοιο σημείο που μόνο εκείνη έβρισκε άκρη. Στα ρούχα όμως και στα παπούτσια ήθελε τάξη.

Στο δωμάτιό της βρέθηκε, λοιπόν, για λίγα δευτερόλεπτα. Σχεδόν μπορούσε να καταλάβει τη μέρα και την ώρα. Ήταν πρωί και ο Δημήτρης είχε φέρει καφέ από το καφεενεδάκι της γωνίας, εσπρέσο γλυκό για κείνη και σκέτο για τον εαυτό του, και ακόμα τυρόπιτες με σφολιάτα, αυτές με το άφθονο τυρί, ζεστές και μυρωδάτες – έσπαγε τη μύτη της η μυρωδιά τους. Πάντα την προλάβαινε και σηκωνόταν πρώτος, για να φτιάξει πρωινό και να φάνε μαζί, συζητώντας το πρόγραμμα της ημέρας. Και ήταν οι μέρες τόσο γεμάτες με δραστηριότητες και δουλειά και πρόσωπα και πράγματα, τόσο πλήρεις, που, όταν έφτανε το βράδυ, ξά-

πλωνε στο κρεβάτι της αποκαμωμένη και ευχαριστημένη. Όλα στη ζωή της ήταν όπως τα ήθελε, όπως πάντα τα ονειρευόταν. Όλα, εκτός από ένα.

Και έπειτα, στο γλυκό ξύπνημα εκείνου του πρωινού, με τις ηλιαχτίδες να πέφτουν στο μαξιλάρι της, κατάλαβε πως δεν βρισκόταν στο δωμάτιό της στην Αθήνα. Ήταν στη Ρόδο, στο μικρό δωμάτιο όπου μέχρι πριν από λίγο έμενε η ανιψιά της, το εφηβικό δωμάτιο με το τακτοποιημένο γραφείο, τη μικρή ντουλάπα, τα λιγοστά συρτάρια, γεμάτα με προσωπικά αντικείμενα που δεν της ανήκαν. Η ανιψιά της, που σπούδαζε στην Αθήνα γιατρός. Είχε ανοίξει τα μάτια και το φως του ήλιου, αντί να της δώσει ελπίδα για την ημέρα που μόλις ξεκινούσε, της έφερε λύπη. Δεν υπήρχε πουθενά καφές ούτε πρωινό, δεν υπήρχε πια ο Δημήτρης.

Αυτά είχαν γίνει το πρωί. Με το που άνοιξε τα μάτια της στο ξένο δωμάτιο, για μια ακόμα μέρα αποφάσισε να μη σκεφτεί τίποτα, να κλείσει βιαστικά τις πόρτες του μυαλού της, πριν χωθούν σαν κλέφτες μέσα του, μαζί με το ανούσιο παρόν, και οι αναμνήσεις. Θα επέτρεπε στον νου της να περιπλανηθεί εδώ κι εκεί, μαζί με τα βήματά της, στα δρομάκια της μεσαιωνικής πόλης. Προσπαθούσε να μη σκέφτεται, να κατευθύνει τις αισθήσεις της αποκλειστικά σε αυτά που έβλεπε, άκουγε και μύριζε. Γι' αυτό ήταν κάθε μέρα και όλη μέρα έξω. Κλεισμένη στο σπίτι, είχε πιο πολλές αφορμές να θυμάται.

Τριγύρισε αρκετά, ώσπου ένωσε κούραση. Κοίταξε το ρολόι της. Ήταν πια μεσημέρι. Θα περνούσε από το μαγαζί της Αμαλίας για να πάρει λίγες δυνάμεις. Ένωθε τα πόδια της βαριά, πιο βαριά κι απ' την ψυχή της.

Με γρήγορα βήματα έφτασε στο μικρό μαγαζάκι με τα τουριστικά είδη. Από κείνα τα ελάχιστα τετραγωνικά με την μπόλικηπραμάτεια ζούσε τόσα χρόνια η οικογένεια της αδερφής της και τώρα σπούδαζε και η ανιψιά της. Ήταν χαρούμενη για την Αμαλία που τα είχε καταφέρει καλά στη ζωή της. Είχε μια δουλειά που απέφερε αρκετό κέρδος, έναν σύζυγο βράχο για την οικογένειά του όλα τα χρόνια κι ένα καλό παιδί που θα γινόταν άξια επιστήμονας.

Μπήκε στο μαγαζί και κάθισε μεριάς στο αγαπημένο της πολυθρόνακι, δίπλα στις μινιατούρες των ελληνιστικών λευκών αγαλμάτων. Η Αμαλία, στο ταμείο, συσκέυαζε με επιδέξιες κινήσεις ένα σετ κεραμικά που μόλις είχαν αγοράσει δύο Αγγλίδες τουρίστριες.

«Ηρθες επιτέλους!» της είπε ανυπόμονα.

«Δεν άργησα. Σήμερα ήρθα νωρίτερα από κάθε άλλη μέρα» αποκρίθηκε η Θάλεια κουρασμένα.

Η Αμαλία έδωσε τα ρέστα και χαιρέτησε εγκάρδια τις πελάτισσές της, πριν στραφεί ολοκληρωτικά στην αδερφή της.

«Δεν θέλω να γυρνάς όλη μέρα έξω. Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό είναι κουραστικό για σένα; Ότι δεν κάνει; Θέλεις να έχουμε ιστορίες, να τρέχουμε στα νοσοκομεία;»

Την κοίταξε, αλλά δεν είδε ίχνος ανταπόκρισης στο βλέμμα της.

«Εκτός κι αν προτιμάς κάτι τέτοιο...» συνέχισε παίρνοντας δήθεν ανέμελο ύφος. «Αν δεν σε νοιάζει...»

Η Θάλεια τινάχτηκε.

«Το ξέρεις πολύ καλά ότι είναι το μόνο που με νοιάζει!» αποκρίθηκε έντονα.

Η Αμαλία μαλάκωσε. Σηκώθηκε από τη θέση της πίσω από το ταμείο και κινήθηκε προς το μέρος της.

«Το ξέρω. Πάρε τα πράγματά σου. Θα πάμε στο σπίτι να φάμε μεσημεριανό. Η κοπέλα είναι ήδη στον δρόμο, έρχεται».

Η Θάλεια κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Όχι. Δεν τελείωσα ακόμη τη βόλτα μου. Θα τσιμπήσω κάτι πρόχειρα, να ξεκουραστώ κιόλας, και θα συνεχίσω. Σήμερα θέλω να δω το παλάτι του Μεγάλου Μαγίστρου».

«Θα το δεις αύριο. Τώρα θα πάμε στο σπίτι» επέμεινε η αδερφή της.

«Είπα, όχι!»

Η Αμαλία την κοίταξε ξαφνιασμένη με τον απότομο τρόπο της. Το πρόσωπο της Θάλειας είχε γίνει ξαφνικά πιο χλωμό.

«Με συγχωρείς» της είπε σιγανά. «Συγγνώμη...»

Την αγκάλιασε από τους ώμους.

«Έλα, πάμε να φάμε» επανέλαβε.

Με αργές κινήσεις, η Θάλεια έβγαλε τα χέρια της αδερφής της από τους ώμους της. Η φωνή της ακούστηκε σταθερή.

«Σε ευχαριστώ πολύ για το ενδιαφέρον σου, αλλά δεν θα έρθω. Δεν θέλω. Θα ακολουθήσω το πρόγραμμα που έχω για σήμερα».

«Ναι, αλλά...»

«Όταν ήρθα στη Ρόδο, κάναμε μια συμφωνία. Συμφωνήσαμε ότι δεν θα με πιέσεις για τίποτα. Ήθελες να έρθω εδώ, και ήρθα. Η υπόλοιπη καθημερινότητά μου νομίζω πως μου ανήκει».

Και με τα λόγια αυτά, πήρε τη μικρή της τσάντα και ετοιμάστηκε να φύγει δίχως να χαιρετήσει. Στην πόρτα συναντήθηκε με την υπάλληλο της μεσημεριανής βάρδιας. Το κορίτσι την κοίταξε ξαφνιασμένο, αφού η Θάλεια πέρασε και βγήκε χωρίς να της ρίξει ούτε ένα βλέμμα.

Ο δυνατός ήλιος την τύφλωσε. Από κάποιες ταβέρνες έφτασε στη μύτη της μυρωδιά φαγητού κι ένιωσε το στομάχι της να ανακατεύεται. Δεν ήθελε να φάει. Θα πήγαινε να καθίσει στο παγκάκι της, συντροφιά με τις σκέψεις της.

Το παγκάκι της, ένα προσεκτικά διαλεγμένο κάθισμα, ήταν αρκετά απόμερο και βαλμένο κάτω από τα δέντρα, οπότε αποτελούσε ιδανικό καταφύγιο για τις ζεστές ώρες του μεσημεριού. Εκεί ξεκουραζόταν πάντα στα μισά της ημέρας, παίρνοντας δυνάμεις για να συνεχίσει το περπάτημα μέχρι τη δύση του ήλιου και ώσπου να πέσει το σκοτάδι, αναγκάζοντας τα μαγαζιά να ανάψουν τα φώτα τους. Συνήθως είχε αγοράσει κολατσιό, τοστ ή κάτι τέτοιο, και κάποια στιγμή έτρωγε λίγες μπουκιές. Ήταν η μεσημεριανή της σιέστα, η ώρα που κάτω από το πυκνό φύλλωμα των δέντρων άπλωνε τα κουρασμένα της πόδια και παραδινόταν σε σκέψεις.

Της άρεσε να ανασκαλεύει τον νου της στη δροσιά και την ηρεμία. Ήταν η μοναδική στιγμή της ημέρας που επέτρεπε στις αναμνήσεις της να σεργιανίζουν ελεύθερα. Γυρνούσε πίσω στον χρόνο, τότε που η χαρά δεν έλειπε από τη ζωή της. Η αφετηρία ήταν δώδεκα χρόνια πριν, το καλοκαίρι που γνώρισε τον Δημήτρη, εκείνον τον γελαστό άνθρωπο που ερωτεύτηκε από την πρώτη στιγμή που κάθισε δίπλα της, σε μια παράσταση κουκλοθεάτρου, τότε

που προσπαθούσε να ανοίξει τα φτερά της σε νέους επαγγελματικούς ουρανούς.

Το όνειρό της δεν ήταν να δουλέψει σε νηπιαγωγείο, όπως σκόπευαν οι περισσότερες συμφοιτήτριές της. Οι τοίχοι δεν ήταν για κείνη. Ήθελε δράση καθημερινή, επαφή με κόσμο, με πολλά και διαφορετικά παιδιά, να νιώθει συνεχώς την αδρεναλίνη της δημιουργίας. Και έψαχνε, ρωτούσε και σχεδίαζε, όμως τα σχέδιά της δεν τα ανακρίνωσε πουθενά, μην τυχόν και την κοροϊδέψουν, μην τύχει και προσπαθήσουν να την αποτρέψουν και της ψαλιδίσουν τα φτερά που τώρα μάθαιναν να πετάνε.

Δώδεκα χρόνια πριν, και ένιωθε σαν να ήταν μόλις χθες, σαν να είχε μπροστά της τον όμορφο άνθρωπο που γνώρισε τυχαία και έμελλε να γίνει το ταίρι της.

Εκείνη τη μέρα, λοιπόν, στο θέατρο. Την ημέρα που άλλαξε η ζωή της. Δεν τον είχε δει πιο πριν, απορροφημένη καθώς ήταν από την παράσταση. Προς το τέλος, όταν ο ενθουσιασμός έδινε τη θέση του στην απογοήτευση από το θέαμα που παρακολουθούσε, άκουσε τον άντρα που καθόταν δίπλα της να μονολογεί.

«Μα γιατί το κάνουν έτσι... γιατί; Το κατέστρεψαν...»

Στράφηκε απότομα.

«Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ! Τράβηξαν υπερβολικά την ιστορία. Τα παιδάκια βαρέθηκαν. Κανένα τους δεν διασκεδάξει πια».

Ο Δημήτρης την κοίταζε στα μάτια έντονα, υποχρεώνοντάς τη να κατεβάσει το βλέμμα από αμυγδαλίες.

«Έχεις δίκιο. Και τα σκηνικά τους απαράδεκτα! Το πρόσεξα από την αρχή».

Οι διπλανοί τούς κοίταξαν κάπως ενοχλημένοι, οπότε αναγκάστηκαν να σταματήσουν τη συζήτηση. Λίγα λεπτά αργότερα, η παράσταση τελείωνε.

«Πώς σου φάνηκε τελικά;» τη ρώτησε ο νεαρός με τα μεγάλα διαπεραστικά μάτια στο χρώμα της θάλασσας.

Ήταν φανερό ότι ήθελε να συνεχίσουν τη συζήτησή τους αποκεί όπου τους είχαν διακόψει, και η Θάλεια ανταποκρίθηκε πρόθυμα την ώρα που μάζευε τα πράγματά της για να φύγει.

«Δεν μου άρεσε» είπε χαμηλόφωνα. «Ανούσιο στόρι, φανταχτερά σκηνικά, έντονοι διάλογοι, χωρίς χιούμορ».

«Συμφωνώ απολύτως. Το περίμενα πολύ καλύτερο. Για την ακρίβεια, είχα μεγάλες προσδοκίες από αυτήν».

Τον κοίταξε παραξενεμένη καθώς κατευθύνονταν προς την έξοδο.

«Παρακολουθείς συχνά παραστάσεις;» τον ρώτησε.

Εκείνος κόμπιασε.

«Η αλήθεια είναι ότι έχω δει πολλές τελευταία. Ξέρεις...» ξεκίνησε να λέει.

Είχαν βγει πια στον δρόμο. Τον κοίταξε με αδημονία. Πρόσεξε τον δισταγμό του, της φάνηκε σαν να ήθελε να της εξομολογηθεί κάτι, εκεί στο πεζοδρόμιο, να πει το μυστικό του σε μίαν άγνωστη.

«Είμαι νηπιαγωγός» της είπε κάπως ντροπαλά. «Δεν δουλεύω αυτό το διάστημα, γιατί έχω κάποιες ιδέες, κάποια σχέδια».

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα από έκπληξη. Η ανυπομονησία της έγινε μεγαλύτερη.

«Τι σχέδια;»

«Θέλω να ασχοληθώ με το κουκλοθέατρο. Να φτιάχνω παραστάσεις, να οργανώνω παιδικά πάρτι, να κάνω δραματοποιημένες αναγνώσεις παραμυθιών. Δεν μου ταιριάζει το νηπιαγωγείο. Θα ήθελα κάτι άλλο, κάτι διαφορετικό».

Κοίταξε το απορημένο βλέμμα της. Όταν μίλησε, τα λόγια του ακούστηκαν απολογητικά.

«Ξέρω τι σκέφτεσαι. “Μόλις του δώσουν μια θέση σε νηπιαγωγείο, θα παρατήρει τις μεγαλοφυείς ιδέες του”. Όμως, δεν είναι έτσι. Πραγματικά θα προτιμούσα...»

Τον διέκοψε απότομα, και η φωνή της είχε όλον τον ενθουσιασμό που έλειπε από τα παιδάκια που έβγαιναν βιαστικά από το θέατρο και περνούσαν δίπλα τους.

«Είναι τέλειο! Είναι ακριβώς αυτό που θέλω κι εγώ, αυτό που φαντάζομαι και ονειρεύομαι! Αυτό που θα κάνω στη ζωή μου».

Την κοίταξε παραξενεμένος.

«Είσαι νηπιαγωγός;»

«Και βέβαια!»

Αυτό ήταν. Εκεί, στο πεζοδρόμιο έξω από την είσοδο του θεάτρου, δυο άνθρωποι που μόλις είχαν δει μια αποτυχημένη παράσταση κουκλοθεάτρου, είχαν ενώσει για πάντα τις μοίρες τους, τη ζωή τους, την τύχη τους. Ήταν άραγε έρωτας κεραυνοβόλος; Ήταν το άλλο μισό κάθε ανθρώπου που το ψάχνει απεγνωσμένα και κάποια στιγμή, δήθεν τυχαία, το συναντάει; Η Θάλεια ένωσε σαν ένα μικρό κομμάτι παζλ που περιφερόταν μόνο και άχρηστο, κομματάκι με φιγούρα που δεν διακρινόταν καλά, αλλά έψαχνε το ταίρι του, το κομμάτι που του άρμοζε, που το ολοκλήρωνε. Μια ψηφίδα ήταν στο μωσαϊκό της ζωής, που

έψαχνε να συνταιριάξει με μίαν άλλη, όμοια αλλά και διαφορετική, τόσο που, αν τις έβαζες τη μια δίπλα στην άλλη, έβλεπες τη διαφορά, αλλά δεν μπορούσες να την εξηγήσεις με λέξεις.

Τα γεγονότα κύλησαν γρήγορα. Τις πρώτες μέρες της γνωριμίας τους βρέθηκαν να μιλάνε για τα επιχειρηματικά τους σχέδια και η απόφαση της συνεργασίας τους θεωρήθηκε εξαρχής δεδομένη. Θα προσπαθούσαν μαζί να φτιάξουν μια ομάδα που θα ανέβαζε παραστάσεις κουκλοθεάτρου και δραματοποιημένες αναγνώσεις παραμυθιών, κεντρίζοντας το ενδιαφέρον και τη φαντασία των παιδιών. Ταυτόχρονα θα υλοποιούσαν παιδικά πάρτι με γούστο και πολύ κέφι, από κείνα που τα παιδιά εύχονται να μην τελειώσουν και οι γονείς τα θυμούνται για καιρό.

Και τις επόμενες μέρες, όταν πια ανέλυσαν, πρότειναν, υπολόγισαν, κατέστρωσαν τα σχέδιά τους με τα λόγια αλλά και με χαρτί και μολύβι, σειρά πήραν τα άλλα, τα πιο προσωπικά. Ο Δημήτρης, στα είκοσι οχτώ του χρόνια, ήταν ελεύθερος μετά από μια πολύχρονη σχέση που έληξε άδοξα, και η Θάλεια, στα είκοσι εφτά της, χωρίς να έχει δημιουργήσει ποτέ κάποια σοβαρή σχέση, ήταν μόνη μετά από πολύ καιρό, από τα φοιτητικά της ακόμη χρόνια. Έχοντας περάσει τα παιδικά της χρόνια στο ορφανοτροφείο, με μόνη συντροφιά την αδερφή της που, ευτυχώς, είχε μαζί της, δυσκολευόταν στις ανθρώπινες σχέσεις. Και είχε κάνει τεράστια εντύπωση και στην ίδια πώς μπόρεσε με αυτόν τον άνθρωπο να ανοιχτεί τόσο πολύ.

Περνούσαν ατέλειωτες ώρες της ημέρας μαζί, αλλά παρέμεναν σταθερά φίλοι, συνεργάτες, ποτέ κάτι παραπάνω.

Τα βράδια έβγαιναν να πιουν ένα ποτήρι κρασί σε κάποιο μπαρ ή συναντιόνταν στο σπίτι του ενός ή του άλλου. Και η ατμόσφαιρα τότε γινόταν πιο χαλαρή, το κλίμα πιο ευνοϊκό για αποκαλύψεις, φέρνοντάς τους πιο κοντά.

Και έτσι έγινε. Στο σπίτι της Θάλειας, στον άνετο καναπέ του σαλονιού της, συντροφιά με το δεύτερο μπουκάλι γλυκό κρασί που σερβιριζόταν σε ψηλά, κολονάτα ποτήρια και με χαμηλό φωτισμό, η βραδιά τούς προετοιμάζε για το επόμενο βήμα. Ο Δημήτρης την κοιτούσε μαγεμένος να εξηγή με ποιον τρόπο θα δραματοποιούσε τη Χιονάτη για παιδάκια τεσσάρων ως έξι χρόνων. Ενώ εκείνη μιλούσε, το δικό του βλέμμα είχε σταθεί στα χείλη της, που φάνταζαν κόκκινα και καλοσχηματισμένα, και στα μάτια της, που πετούσαν σπίθες, όπως κάθε φορά που παρουσίαζε τις ιδέες της. Η Χιονάτη είχε χαθεί μέσα στις λέξεις που άκουγε και τώρα μια άλλη ηρωίδα αναδυόταν μπροστά του: η Θάλεια, με τα κατάμαυρα μαλλιά της, το λευκό δέρμα και τα κόκκινα χείλη, σαν να είχε μόλις δαγκώσει το μήλο το φαρμακωμένο και περίμενε καρτερικά το φιλί του για να την ξυπνήσει από τον λήθαργο.

«Με ακούς;» τον ρώτησε απορημένη κάποια στιγμή.

Δεν την άκουγε. Τα χείλη του πλησίασαν και κόλλησαν στα δικά της, δίνοντάς της την απάντηση που ζητούσε. Κόλλησαν και έμειναν εκεί, σαν να ήθελαν από καιρό να ακουμπήσουν πάνω τους, σαν να γύρευαν χρόνια αυτήν την επαφή, το σμίξιμο, το δόσιμο.

Και η Θάλεια ανταποκρίθηκε. Την ώρα που του μιλούσε για τη Χιονάτη και τους νάνους της, τα μάτια του, τα γεμάτα θάλασσα, την κοιτούσαν και ήταν καθαρά σαν το νερό που

το διαπερνά ο ήλιος. Η θέλησή του να τη νιώσει καθρεφτιζόταν μέσα τους, κι εκείνη το είδε, το ένιωσε και το πόθησε. Και ήταν η γεύση του φιλιού τόσο απαλή και γλυκιά, τόσο όμορφη, που ο κόσμος γύρω της έσβησε και δεν υπήρχαν πια άλλα παραμύθια πέρα από το ένα και μοναδικό παραμύθι της ζωής της. Αυτό που θα ζούσε στο εξής.

«Δεσποινίς, μήπως έχετε φωτιά;»

Η ονειροπόλησή της διακόπηκε απότομα. Βγαίνοντας ξαφνικά από το μαγικό σύννεφο των αναμνήσεων που την τύλιγε, σήκωσε το βλέμμα. Ένας νεαρός γύρω στα τριάντα την κοιτούσε ερωτηματικά. Τα μάτια του έπεσαν στην κοιλιά της και τον είδε να γεμίζει αμηχανία.

«Συγγνώμη, δεν σας πρόσβαλα, έτσι; Νομίζω, στην κατάσταση σας...»

Του χαμογέλασε.

«Όχι, δεν καπνίζω. Ποτέ δεν το έκανα, πόσο μάλλον τώρα».

Ζητώντας της ξανά συγγνώμη, απομακρύνθηκε γρήγορα. Η Θάλεια ακούμπησε τα χέρια της στην κοιλιά της, χειρονομία που έκανε άπειρες φορές μέσα στη μέρα. Ένιωσε το μωρό της να ανταποκρίνεται με μια απαλή κλοτσιά.

«Μικρέ μου πρίγκιπα» του είπε χαμηλόφωνα «μάλλον είναι ώρα να επισκεφθούμε το παλάτι του Μεγάλου Μαγίστρου».

Το κρυμμένο μενταγιόν

Κρήτη, 1367. Η Ντονάτα, ανιψιά του μεγάλου Βενετού φεουδάρχη του νησιού Μάρκο Γκραντόνικο, πρωτεργάτη της Επανάστασης του Αγίου Τίτου, κρύβει στο δάπεδο του ναού της Παναγίας Βρυωμένης το μενταγιόν της, μαζί με ένα χειρόγραφο που περιέχει την αφήγηση των γεγονότων της ζωής της. Η υγεία της έχει κλονιστεί ανεπανόρθωτα από τις μέρες που πέρασε στη Γαληνοτάτη, αναπολώντας τη μορφή του αγαπημένου της Αλέξιου Καλλέργη και την ευτυχισμένη ζωή που έχασε στην Κρήτη, μόλις η ιστορία άλλαξε τη μοίρα της για πάντα.

Κρήτη, σημερινή εποχή. Ο μοναχός Φιλόθεος της μονής Βρυωμένου ανακαλύπτει το κρυμμένο μυστικό της Ντονάτας, έχοντας στο πλευρό του μια γυναίκα έγκυο, μεγαλύτερή του σε ηλικία και παλιά αγαπημένη του, η οποία αποφασίζει να εγκατασταθεί στο μοναστήρι, επειδή πιστεύει ότι ο γιος της πρέπει να γεννηθεί εκεί...

Ενετική Κρήτη και Γαληνοτάτη, επανάσταση και θυσιαστικός έρωτας, παρελθόν και παρόν. Άνθρωποι που διψούν να αγαπήσουν και να αγαπηθούν, που παλεύουν να ζήσουν ελεύθεροι ώστε να μπορούν να ονειρεύονται.

Και εν μέσω όλων αυτών η πίστη, το καθολικό και το ορθόδοξο δόγμα, η κυριαρχία του ισχυροτέρου, το βυζαντινό κράτος που καταρρέει, και, πάνω απ' όλα, ένα μοναστήρι απομονωμένο, γαλήνιο, έτοιμο να δεχτεί ένα καταρρακωμένο σώμα και μια πληγωμένη ψυχή.



www.minoas.gr



9 786180 260021
ISBN 978-618-02-6002-1

ΚΩΔ. 35430